

4. adventná nedeľa C

Lk 1, 39 – 45

19. december 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Advent je aj obdobím čakania. Pripomína Vianoce, biblické čakanie kedysi, zároveň aj očakávanie našich životov. Čakanie zvykne zhutniť naše prežívanie času. Dôležité udalosti zvyknú rovnomerný čas nášho života akcelerovať. Jedinečné udalosti sa premietajú do nášho života, podpisujú sa na celom našom živote.

Takou chvíľou je aj narodenie dieťaťa a príprava naň. Biblia nám priblížila dve sväté ženy, ktoré očakávali narodenie svojich synov - Jána a Ježiša. Oba sú nielen očakávaný svojimi rodičmi, ale budú rámcovať novú epochu v dejinách. Ján bude posledným prorokom Starého Zákona a ten Ježiš otvorí novú epochu v príbehu ľudstva. Stret starého a nového naznačuje aj vek oboch žien: Alžbeta bola na konci veku, kedy sa ešte mohla stať matkou, Mária ako panna, mladé dievča bola naopak na začiatku. Symbolicky naznačujú dva svety – jeden končiaci sa a druhý nový, začínajúci.

V čom nás môžu povzbudiť tieto dve ženy? Môže nás povzbudiť spôsob, akým obe tieto ženy prežívali toto čakanie? Nechýbal im jasný pohľad do minulosti a vízia budúcnosti. Nechýbala im dôvera v božiu pomoc, pretože boh nám pomáha prekonávať horizonty nášho pohľadu, obmedzované našimi ľudskými silami, inokedy mocou našich protivníkov. Alžbeta aj Mária sa dokázali pozrieť do budúcnosti ponad tieto obmedzenia. Dokázali vidieť vo svojich synoch božie požehnanie. A videli Boha, ktorý presahuje naše ľudské projekty. Verili, že vízia budúcnosti, odvíjajúca sa aj od vyššej moci Boha sa môže stať realitou. Nemusí to byť len akási utópia, chiméra, ku ktorej sa upierame v ťažkej situácii. To im dalo silu aj v ďalšom živote, keď už mohli svojich synov už len s dôverou – akoby z diaľky sledovať.

Aký býva náš pohľad do budúcnosti? O čo sa pri pohľade do budúcnosti zvykneme opierať? Čo zvykneme od budúcnosti očakávať? Po tieto dni si v Čechách pripomínajú 10. výročie úmrtia prezidenta Havla. Nás starších to tak trochu vracia do doby spred 30 rokov. Aké boli vtedy naše očakávania? Asi primerane vtedajšej situácii sme boli viac nasmerovaní na to vonkajšie, na trochu viac blahobytu. Chceli sme sa vyrovnáť rozvinutejšiemu svetu. Bolo to do istej miery prirodzené. Len sme pritom zabudli, že rovnako bude treba pestovať, čo sa nevyrába rukami ale je rovnako dôležité - kultúra, svet vzťahov, hodnoty ducha. Akoby sme predpokladali, že to príde automaticky, samé od seba. Ale ono to tak nie je, a bez hodnôt ducha sa aj blahobyt rýchlo stáva prázdny. A tak nám ostáva len slepé naháňanie sa za ešte väčším blahobytom, za ešte viac vecami. Očakávame stály rast, aj keď nás príroda presviedča, že to celkom nie je donekonečna možné. Dnes sa aj preto ocitáme v kríze, máme pocit nenaplnených životov. Túto krízu nám ešte viac zvýrazňuje súčasná situácia. Pripomenul nám to pri svojej návšteve aj sv. Otec. On zdôrazňoval, že k životu nestačí len chlieb a niečo k tomu. To hlavné vychádza z ducha.

Aj my sa niekedy pýtame čo teda máme robiť. Východisko nie je v horúčkovitej činnosti, ani nie v očakávaní, že to celé niekto vyrieši za nás – nejaký politický spasiteľ. Skôr sa budeme musieť naučiť sa občas aj zastaviť, očistiť svoje predstavy. Uvedomiť si pomoc toho, ktorý presahuje horizont našich ľudských schopností. Pozrieť sa do budúcnosti s vierou, neuzatvárať sa len sami do seba, do vecí, do

techniky, ale s pomocou Boha a v stretnutí s druhými hľadať aj to duchovné. Tak ako Alžbeta s Máriou.

Ak to dokážeme, potom aj Vianoce nebudú len chvíľkovým zastavením času, ktoré je síce pekné, ale bez vplyvu na ostatný život. Potom Vianoce budú pre nás aj časom, v ktorom vieme nabrať novú silu nový pohľad do budúcnosti.

Viliam Arbet